

ELSŐ FEJEZET

AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS

1911. évi
KÖZLEMÉNYEK

Az élet valamikor kegyetlen rendező, és mi eljátszhatatlan szerepet kapunk benne, vagy legalábbis azt gondoljuk. A szerepet természetesen értsék szimbolikusan – amennyire lehet –, a helyzet alól nem lehet kibújni, és nincs főpróba, az előadás pedig olykor nagyon fájdalmas.

Akár így is felvezethetném történetemet-történetünket. Ebben a darabban nincs happy and, viszont bízom benne, s most ennyi idő távlatából talán tudom is, hogy az értelmetlen és érthetetlen dolgokban is kell keresnünk valamit... Valamit, hogy túl tudjuk élni azt a fájdalmat és űrt, amely ránk maradt, és hogy értelmet adjunk az értelmetlennek.

Ülök Hawaii reptérének egyik félreeső padján egyedül, s ezen gondolatok kavarnak bennem. No és sok más. Talán fogalmazhatnék máshogyan is, de ez már sok mindenben nem változtat.

Hawaii.

Hawaii a boldogság és az önfeledt pihenés szigete, az idő gyönyörű, meleg van. A kintről beszállingózó növények és virágok illata bódító, az áttetszően tiszta kék égen feltűnő néhány hófehér felhő szinte csak dekoráció. Mindez a látvány és az itteni éra, mint maga a mennyország. A nők csodás, színes ruhákban és kalapokban, a férfiak rövidnadrágban és strandpapucsban jönnek-mennek, a gyerekek néha már idegesítően viháncolnak.

Én pedig csak ülök. Ülök ezen a félreeső padon, és bambulok magam elé...

S akár sok száz éve Vajda János, most én is mondhatnám: „Nézem ezt a szép világot, mennyi búbáj, mily talányok, mind-az, mit körültem látok”.

De csak merengek, valahogy nem illek bele ebbe az idilli képbe.

Hogy miért vagyok itt, és miért innen mesélem el történetünket? Hamarosan meg fogják érteni.

Gyűlnek a gondolatok a fejemben Kolóval együtt töltött hat évről, az edzésekről, a versenyekről, a barátságunkról, a közös életünkről, a problémáinkról, a balhéinkról és még sorolhatnám. Mindenről, ami elmúlt, és ami már nem lesz többé. Az az úr vagy vákuum, vagy légüres tér, melyet maga után hagyott bennem, soha nem lesz kitöltve.

Nem ül itt mellettem a padon, pedig úgy terveztük, sőt tervezte, mert ez is az ő ötlete volt. Vége van a molokainak, indulok haza.

A molokai egy Hawaii-on minden évben megrendezett hosszú távú kenuverseny a nyílt tengeren, több mint 60 kilométeren, egyfajta váltó, nagyon érdekes szabályrendszerrel, extrém körülmények között. A kenusok egyik nagy kihívása, abszolút csapatviadal.

Nem nekem kéne itt ülnöm, hanem neki. Félre ne értsék, nem örültem meg. Pedig sokan azt várták. Nekik csak annyit, hogy azzal mindent elárultam volna, amiért Koló élt és versenyzett. Nem lennék méltó hozzá és az emlékéhez, ha fejben feladom, mert nem erre tanított, ezért is indultam el az olimpián, de erről majd később.

Megint küszködöm könnyeimmel, és bámulok. Ez a legrosszabb, ilyenkor úgy érzem, mintha kitépték volna a lelkem

és a szívem, a fájdalom és a zsibbadás úgy járja át minden porcikámat és sejtemet, mint egy 500 méteres verseny végén. Akik itt kívülről látnak, biztos nem értik, miért szomorkodom.

Koló szerette a molokait, mert kihívás volt és megmérettetés, többször indult már rajta, pedig ősszel van, a szezon végén, amikor nincs is edzés. De ő soha nem bírt magával, mindig versenyzett valahol, vagy molokaion vagy sárkányhajón, vagy másón.

Ha a történelmi régmúltba helyezhetném vissza jellemét, akkor egy igazi vezér, hódító harcos volt, aki a győzelemre született, és a győzelem volt az éltetője. A jelenben pedig a sportoló zseni, aki versenyzik mindenkivel és mindennel, de legfőképpen magával, a fizikumával, a lelki erejével és akaratával, örömet okozva másoknak, és dicsőséget szerezve hazájának. Összetett jellemét és különleges karakterét nekem is sok időmbe telt megérteni, elfogadni, és néha elviselni.

A 2008-as molokaion való indulásunkat Koló kezdte el szervezni, imádta ezt a viadalt, sokat mesélt róla, a pazar helyről, a kihívásról, hogy milyen mesés az egész, és mekkora élmény.

Koló az utóbbi években teljesen megcsömörlött az utazástól, a távollétől, az otthon hiányától. Mindig azt mondta, szinte fáj neki a repülőút, nem szeretett már edzőtáborokba se járni, jobb szeretett otthon, Csepelen készülni. Ezt nekem sokszor hangoztatta, és ez szerintem teljesen érthető és elfogadható is. Többször bejárta az egész világot, gyakorlatilag volt mindenhol. Nagyon-nagyon sokat utazott.

Hawaii-t mégis nagyon kedvelte, élvezte például, hogy papucsban és rövidnadrágban mászkálhat az ötcsillagos szállodákban, az öltönyös üzletemberek között.

Évek óta halogattuk a molokait az olimpia miatt, hiszen mindenképpen szerettünk volna rá külön edzeni, de az is fontos

volt, hogy a következő idényekből ne vegyen el energiát, a pihenő időszakokban pedig tudjunk relaxálni.

Koló természetesen mindig kitalált magának valamit a pihenőben is, azt állította, neki a szórakozás és a kikapcsolódás is a kenuzás. De most úgy gondolta, hogy az ötkarikás játékok után itt van újra a lehetőség. Egy nemzetközi álomcsapatban gondolkodott Andreas Dittmerrel, Doktor Martinnal, a Kanadában élő Buday testvérekkel, és természetesen meghívott engem is.

Ha valaki nem tudná, az imént felsorolt nevek a világ legeredményesebb és legjobb kenusai, természetesen Kolóval az élen.

Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy rám is gondolt, de én nemet mondtam. Tudtam, hogy fáradt leszek olimpia után, magányra lesz szükségem és pihenésre, ráadásul ide mindenki a családjával megy vagy a kedvesével, s akkor én még facér voltam. Így tehát nemet mondtam. Nagyon rosszul esett neki, s nem akarta elhinni, azt hitte, csak a rám jellemző módon viccelődöm, hiszen normális ember nem hagy ki egy ilyen lehetőséget.

Persze nem volt véletlen, hogy ezt feltételezte, mivel az eltöltött évek alatt annyit szivattuk és tréfáltuk meg egymást, hogy néha egyikünk se tudta, mikor, ki beszél komolyan.

De ő nem sokáig tétlenkedett, beszervezte Vajda Attilát a helyemre. Meg is nyugodtunk, hogy a helyzet megoldódott.

Ücsörgök tovább a padon, egy eltévedt labda, amivel két kisgyermek játszik, értelmetlenül veszi felém az irányt, oly értelmetlenül letérve pályájáról és váratlanul, ahogy azt Koló tette velem hirtelen halálával.

Megborzongok, és kiráz a hideg. Fáj.

Majd abban a pillanatban a lábamhoz pattan a labda, és egy ösztönös mozdulattal rúgom vissza a játészó fiataloknak.

– Gyerekek, hm – mosolyodok el.

Jó néhányszor beszéltünk erről, családról és a terveiről. A sors gunyoros fintora, hogy Koló éppen itt háziasodott volna össze Andival.

– Istenem, hawaii-i esküvő, micsoda gyönyörű gondolat, milyen boldogság lehetne esküvő és verseny egy helyen. Ez tipikus Koló – elmélkedem.

Sportolói fegyvelmezetségemet hirtelen düh töri át. A szomorúságtól kikívánkozik belőlem:

– A rohadt életbe, a rohadt életbe, hogy nem így lett – suttogom magamban. Most legszívesebben törnék-zúznék, ami és aki a kezem ügyébe ér. Bevallom őszintén, ez az érzés szokta felváltani a bennem lévő melankóliát.

Aztán gondolatban visszatérek megint Koló terveire. Tehát nemet mondtam neki és a molokaira. S hogy miért vagyok mégis itt? Méltán merül fel önökben a kérdés. Kolóék leszervezték csapatukat és felkészültek arra, hogy az olimpia után jöhet a nagy molokai, és talán a befejezés, a profi kenuzás vége.

Ennyi idő távlatából ismerve nem tudtam volna elképzelni, hogy abbahagyja, de ezt már nem tudhatom meg soha, vagy talán egyszer egy másik világban, amiben most már biztosan hiszek, s tudom, hogy valamikor, valahol találkozunk, talán még evezünk is.

Hirtelen könnybe lábad a szemem, nem akarok sírni, nem is sírok, csak belül.

Visszatérve történetemhez, hogy miért is vagyok mégis itt. Később úgy hozta a sors, hogy elkezdett szerveződni egy második gárda itthonról, Csabai Edvin vezetésével. Ebben a csapatban volt Kiss Tamás is, akkor még nem tudtam, nem tudtuk, hogy kulcsfigurája és az egyik főszereplője lesz a történetemnek.

Tehát Edvin elkezdett kérlelni, hogy szálljak be hozzájuk. Elsőre nekik is nemleges választ adtam, de közben megismerkedtem valakivel, és a hangulatom is megváltozott, így elvállaltam.

Mikor véglegessé vált, félve bár, de örömmel újságoltam Kolónak az indulásomat, erre ő meg is jegyezte a sajátos stílusában:

- Egymás ellen fogunk versenyezni.
- Igen, egymás ellen – mondtam.

Sokat vicceltünk ezzel később, hogy melyikünk egysége lesz a nyerőbb, de alapjában véve örült, hogy mégis megyek.

Gondolataimból kilépve körbenézek, és nyújtózok egyet, majd lehajtom fejem. Vissza akarok szállni az emlékezésbe, jó mélyre, hátha átélhetem még egyszer az egészet, az együtt töltött éveket, amely számomra mindent jelent.

Hirtelen mellém lép Kiss Tamás, fiatalos lendületével és szeleburdiságával ledob mellém egy pár csomagot, amit vásárolt. Váltunk néhány szót, majd eszembe jut az olimpiai helyezésünk, s nekiszegzem azt a kérdést, amelyet először, röviddel ezelőtt, ő válaszolt nekem.

- Köszönöm vagy bazd meg?

Hirtelen elkomolyodik, szinte elsápad, azonnal tudja, mire gondolok. Elkeseredetté válik, látom az arcára kiülő fájdalmat. Halkan válaszol, már-már elhaló hangon suttozja:

- Köszönöm.

Tudom és érzem, nem képes most arra, hogy ebbe belemélyedjünk, jobban nem is akarom. Majd megfordul, és elmegy, pár lépés után visszaszól:

- Megyek, veszek még egy-két dolgot.
- Jó – vágom rá nyugodtan, és bevillan az első élményem vele.

A „most mit mondjak: köszönöm vagy bazd meg” történetét egy későbbi fejezetben részletesen elmesélem.

Koló az edzéseket tekintve nagyon kemény és szigorú volt magával, velem és még Robival, az edzőnkkel is. Két tréningünk volt naponta, délelőtti és a délutáni, közöttük pedig kötelező pihenő. Mivel én kertes házban lakom, jött a jó idő és ezzel együtt a rendszeres fűnyírás. Bevallom töredelmesen, hogy gyakorta eme tevékenységgel ment el a pihenőm. Koló rendszerint felhívott, hogy ellenőrizzen, pihenek-e, és természetesen lebuktam.

Nagyon komolyan vette a munkát és az azzal kapcsolatos dolgokat. Én egy picit lazább voltam, különben beleőrültem volna, de hát mindenki más. Mindig kontroll alatt voltam, néha próbáltam füllenteni, de mindig rájött. Nem tudtam becsapni, és nem is akartam. Aztán később elkezdtem én is ellenőrizni őt, és ez sok poénhoz és vitához is vezetett kettőnk között.

A lényeg az, hogy lebuktam, és ebből kettőnk között kialakult egy kisebb fajta nézeteltérés, mert úgy gondolta, ez hátráltatja a felkészülésünket, és azonnal megoldást akart rá keresni.

Mint már hangsúlyoztam, Koló nem tűrt ellentmondást, ha munkáról volt szó, így hát a következő edzésen a csónakházban kihirdette a fiatalok között:

– Lenne egy kis meló Gyurinál, fűnyírás néven. Ki tudja egész szezónra vállalni? Gyuri ezért egy Oakley napszemüveget tud felajánlani.

Koló rendkívüli szervezőképességgel bírt, és szerette is ezt csinálni, ami velünk kapcsolatos volt, azt általában ő intézte.

Kiss Tamás azonnal jelentkezett, mindketten megörültünk, mert nem reméltük, hogy ilyen simán fog menni, de tudtuk, hogy a nagy Kolonics Györgyöt senki nem fogja visszautasítani.

Kolonics György, vagyis Koló egész életében nagyon nagy tiszteletet kapott, felnézett rá mindenki a kicsiktől a nagyokig, az edzőkig. Mindenki tisztelte, szerette, s nemcsak az eredményei miatt, hanem azért, mert egy végtelenül segítőkész és önzetlen ember volt. Már életében mítosszá vált, de ezzel ő soha nem élt vissza.

Így hát Kiss Tamás lett a kertészem, aki ezt a feladatot nagyon precízen és pontosan el is látta.

Tamás alázata és tisztelete irányunkban és a sport irányába már itt megmutatkozott, nem tudtuk, hogy majd egyszer, ilyen helyzetben lesz szükségünk rá.

Mindig mosolygok, amikor ez a történet eszembe jut. Ez egy picit jellemzi a kenus társadalmat, abszolút pozitív értelemben. A sok edzés és edzőtábor különös kohéziót alakít ki az emberek között. Az állandó együttlét, az egymásra való utaltság, az, hogy mindig számíthatsz a másokra – a társadra vagy az edződre – különös kapcsolatokra nyit lehetőséget, a barátságokról nem is beszélve. Picit olyan ez, mint amikor háborúban vagy – bár én ezt nem tudom, csak sejtem –, van társad és felettesed, és értük, a közös célért mindent megteszel. A mi helyzetünkben a legnagyobb közös cél természetesen az olimpia és más világversenyek, képzeljék el, hogy egy sportoló egész életében, kisgyerek kora óta erre készül, napi két edzéssel és rengetek fizikai és erkölcsi lemondással. Majd eljön a nagy pillanat, és 15-20 év munkájának gyümölcsét egy-két perc meghatározza, örökre. Eredményesen vagy eredménytelenül. Ez már önmagában egy iszonyú lelki teher, az állandó testi sa nyargatás mellett.

A másik oldalon pedig ott a győzelem és a siker, hogy bajnok vagy, aminek mindenki örül, egy egész ország. Amikor odaállsz a rajthoz, te nem egyedül vagy, egy egész nemzetet,

egy kultúrát, egy társadalmat képviselsz, akik számítanak rád, bíznak benned, és ez segít abban, hogy átlépd azokat a fizikai határokat, melyeket rendszeresen feszegetsz.

Talán kicsit közhelyes vagy demagógiának tűnik mindez, de ahhoz, hogy beleláthassunk a sportolói lélekbe, ezeket mindenképpen tudnunk kell, s ez talán segít megértenünk a kétszeres olimpiai bajnok kenukirály szeretetét és fanatizmusát a kenuzás irányában.

Kicsit elmerengek:

- Kenukirály, kenukirály – motyogom halkán, magamban.
- Igen, ez a cím csak őt illeti.

Megint elszomorodok, olyan ez a gyötrődés, mint egy rossz nap, amikor nem megy az edzés, és nem sikerül semmi. Ilyenkor már alig várja az ember a holnapot. Nekem 2008. július 15-e óta minden napom ilyen. Hónapok óta várom a másnapot, azt mondják, az idő minden meggyógyít. Talán én is ezt akarom, bár egy dolgot biztosan tudok: lelkem kenujában a mögöttem lévő hely most már mindig üres marad ...

A szemem jobb sarkából észreveszem, hogy leül mellém valaki. Nem tör rám és nem tolakodó, elegáns a viselkedése. Nemhiába. A német Andreas Dittmer az. Felé fordulok, mindketten értjük a helyzetet, nem borulunk egymás nyakába, csak kezet rázunk. Megkérdezi:

- Hogy vagy?

A kérdés értelmetlenségét mind ketten érzékeljük, hirtelen felöltik bennem egy kép a Pillangó című filmből, mikor Steve McQueen azt mondja: még élek, látjátok, még élek...

Halkán válaszolom neki:

- Köszönöm, vagyogatok.

Tovább nem feszegetjük ezt a témát.

Andreas Dittmer Koló egyik nagy ellenfele volt a nemzetközi élvonalban, mind korban, mind eredményekben nagyon hasonlóak voltak, sok nagy csatájuk volt, ennek ellenére jó barátság fűzte őket össze.

– Hogy érezted magad a molokaion? – szegezem Dittmernek a kérdést.

Ő sóhajt egyet, mielőtt válaszába fogna.

– Tudod, Gyuri, nem először vagyok ezen a versenyen, most a csapatom létszámában ugyan nem, de lélekben hiányos volt. Hiányzott egy magyar srác... Kolóval a németek sokat álltak egy dobogón, most jó lett volna egy hajóban versenyezni vele – jegyzi meg szomorúan.

Nem akarok megint mély gyötrődésbe kerülni, így hát válaszomban nem fűzöm tovább Dittmer gondolatsorát a molokaijal kapcsolatban, és inkább vidámabb témára váltok:

– Ja, nekem meg a németekkel és csapattársaiddal kapcsolatban jut eszembe, sokszor megvicceltük őket.

– Hogyan? – kérdi Dittmer mosolyogva

Nevetve válaszolok:

– Amikor egy dobogón álltunk, vagy felettük, vagy alattuk, attól függően ahogy az élet hozta, a gratulációnál mindig valami értelmetlen vagy vicces dolgot mondtunk nekik, persze németül. Erre ők mindig érthetetlen pofákat vágtak, mi meg jókat röhögünk.

– Például mit?

– Hogy mit is? Ne nevedd ki, de mondjuk azt, hogy Gurkensalat. Képzeld el, ahogy nyújtottuk egymásnak a kezünket, és gratuláltunk, Koló meg én pedig azt mondtuk a gratuláció helyett, hogy Gurkensalat, vagyis uborkasaláta.

– Kinek az ötlete volt?

– Az enyém – mondom, s nevetünk.

– És mi alapján választottátok ki a szavakat?

– Hát, figyeltünk titeket például akkor, amikor együtt ebédeltünk, és próbáltuk kihallani a beszélgetésekből egy-egy szót. Mivel mind a ketten angolul kommunikáltunk, néha komoly vitát okozott, hogy vajon jól értelmeztük-e a szövegből azt a bizonyos szót. Aztán az is előfordult, hogy fellapoztuk a szótárt, és taláломra kiválasztottunk belőle valamit. Minden eredményhirdetésre úgy mentünk, hogy betanultunk egy német kifejezést, ez az évek alatt már hagyománnyá vált.

Ennek a heccnek azért is örültem, mert tudtam, hogyha Koló benne volt, és ő is poénkodott a németekkel, akkor biztos voltam benne, hogy boldoggá teszi a második vagy a harmadik hely is. Ez egyfajta visszacsatolás volt nekem a hangulatával kapcsolatban.

Egy ilyen verseny után sok feszültség gyűlik össze a sportolóban, a fizikai fáradtság mellett. Ilyenkor ezt nem árt feloldani, s ez a fajta játék valahol erre is szolgált.

A mai napig nagy örömmel tölt el, hogy ilyenekre rá tudtam venni Kolót, mert elég feszült volt, főleg, ha nem volt megelégedve az eredménnyel vagy a helyezésünkkel. Sokat tépelődöttünk azon, hogy ki, mit rontott vagy mi, miért történt, de ezek inkább építő jellegű viták voltak. A maximalizmusát és profizmusát is jellemezte, ahogy visszanezte a versenyekeket, és elemezte. Érzésem szerint soha nem volt elégedett magával, pedig már minden díjat begyűjtött, amelyet be lehet, az olimpiát is beleértve. De ez a fáradhatatlan hév és lendület vitte előre, imádta, amit csinált, és eredményes is volt benne. Ez csak kevesünknek adatik meg.

Csöndben ülünk egymás mellett, mindketten saját emlékeink között keresgélünk. Mintha leülne közénk, szellemisége átjárja auránkat, s ez jó érzéssel tölt el.

Dittmer német ridegségével kortyol egyet a kávéjából, és megkérdezi:

– Mikor találkoztál vele először?

– Ja, hát, az nagy sztori – nevetek fel, majd a mosoly halk csuklásba fordul. Veszek egy nagy levegőt, és meghatódottságom leplezve én is iszom. Kavarnak a gondolatok a fejemben, mint az a langyos üdítő a számban, melyet a becsekkolás óta kortyolgatok. Nem nézek rá, ő se rám, a kérdés szinte már feledésbe merül, mikor elkezdem:

– Egy szolnoki válogatón, még csíra voltam, mentem kiesni.

Tudják, a csíra az a fiatal kenus, aki a versenyeken már együtt evez a nagyokkal, és általában ronggyá verik a klaszsisok, mégis úgy csinálnak, mintha.... A nagyok pedig tartanak a fiataloktól, mert sosem lehet tudni. Koló – akármilyen hihetetlen – mindenkitől tartott, de erről majd később, ezt én is csak egy hosszú évtized után értettem meg.

– Tehát mentem kiesni, nagyon szép szombat kora délutáni nap volt, az érkezés és a bemelegítés simán, a szokásos módon zajlott, nagy nap, együtt a menőkkel. Eljött az első előfutam, egy csoportba kerültem Kolóval.

Hirtelen könny szökik szemembe, és elkezdem nézni a hawaii-i reptér kupoláján átszűrődő napot, elvakít, de ezt is akarom, szinte már nem látok, de jólesik. Közben hallgatom, ahogy Dittmer műanyag kávé poharát pöckölgeti...

– Hm, hm – és sóhajt egyet.

– Tehát vízre szálltunk – mesélem neki tovább –, lassan eveztem fel az 1000 méteres előfutamhoz, próbáltam lazítani, koncentrálni, szép nyugodtan húztam, érezni akartam a vizet és magam. Már kezdett kirajzolódni ellőttem a rajtgép, mikor szemem bal sarkából megláttam, hogy Koló egy kicsivel mögöttem evez. Nyugodt volt és kimért, próbált ő is ráhangolódni a versenyre.

Izgalom lett rajtam úrrá, akkor fogtam fel, hogy egymás

mellől fogunk rajtolni.

– Nem baj – gondoltam –, ez a jó.

Szép lassan becsúszott a hajóm a rajtgépbe. Kolóé rögtön utánam. Felsorakoztunk egymás mellé, mint a Ben húr című filmben a szekerek. Koló duzzadt az erőtől, mintha egy sereg fekete mén dúlna-fúlna benne, majd egyszer csak megszólalt:

– Nyomod az előfutamot?

A kérdés szinte csak a szája sarkából csúszott ki, miközben lazította nyakát.

– Természetesen! – vágtam rá azonnal.

Gondoltam, jól megijesztem, egyáltalán miért kérdi, mit számít, hogy én nyomom-e, hisz mindketten tudjuk a végeredményt.

Két fontos dolog. Az első: az előfutamokat nem mindig szokták megnyomni, mert el lehet fáradni, és ez a finálé vagy a középdöntő rovására mehet, ez csupán taktika. A második, amelyre már az előbb utaltam, de akkor még nem fogtam fel: Koló engem is potenciális riválisának tekintett, mint mindenkit, mindenkor és mindenhol, ahol víz volt és kenu. De ha jobban belegondolok, ez így normális.

Tehát rávágtam:

– Természetesen.

Hú, gondoltam magamban később, ez igen bátor válasz volt.

– Durr! – eldőrdült a startpisztoly, a fekete mén mellettem meglódult, olyan volt, mint amikor a bezárt vadlovakat szabadon eresztik, akik a szabadságért futnak. Én is próbáltam a bennem lévő csikókat ostorozni, de kevés volt. Jobbról-balról mentek el mellettem, de húztam, ahogy tudtam.

Közben Dittmer türelmetlenül fészkelődik mellettem, és közbevág:

– Ugye, ő nyert?

– Természetesen – vágom rá ugyanúgy, mint 12 évvel ez-
előtt.

– Natürlich – ismételi Dittmer.

– Natürlich – ismétlem én is, és nevetünk.

Ízlelgetjük ezt a szót, közben Dittmer a kacagástól zihálva
fordul felém:

– És te ki kiestél?

– Natürlich – vágom rá megint.

Még nagyobb kacaj tör fel belőlünk, már a könnyeink cso-
rognak a nevetéstől, amely a hawaii-i reptéren egyáltalán nem
szokatlan.

Később Kolóval sokat emlegettük ezt a sztorit, ő nagyképű-
nek tartotta a válaszomat. Mindegy, ez egy mindig visszatérő
zrika volt közöttünk. Azon a verseny kiestem, de nem is ez
lényeg. Fiatal voltam, viszont ez volt az első személyes talál-
kozásom VELE.

Üveges szemmel bámulok megint magam elé, sok minden
fut át az agyamon, fáj, nagyon fáj ...

Bambulok magam elé, nézem az embereket, ahogy jönnek-
mennek a repülőtéren, mindenki boldog, mindenki vidám,
hiszen ez Hawaii.

Felmerül bennem megint az egyik állandóan visszatérő kér-
dés:

– Lehetek én vidám? Van jogom hozzá?

Kicsit groteszk vagy normális? Mit számít, ezt érzem. A tra-
gédia óta nap, mint nap ezzel kelek és fekszem, sok más kér-
déssel együtt:

– Miért így lett? Miért?

Dittmer merengésemet halk kérdésével félbeszakítja, mintha
csak azért tenné, hogy oldja bennem ezt a megfogalmazha-

tatlan érzést, amely megint teljesen úrrá lesz rajtam, amikor róla van szó. Direkt fogalmazok így. Róla, a kenukirályról.

– Na és mi volt a futam után?

Visszatérek a jelenbe, behúzok még egyet a teljesen üres palackomba. Ugye, ismerik ezt az érzést, mintha még egy utolsó cseppet ki tudnék sajtolni belőle. Miközben játszókatok kezemben az üres üveggel, összeáll bennem a válasz:

– Semmi – mondom, és olyan üresnek érzem magam, mint a kezemben lévő flakon. – A verseny után nem beszélünk, én veszítettem, tehát nem volt okom a maradásra, ráadásul be is égtem, hiszen azt állítottam, megnyomom.

Nem társalgunk többet, kezdek megnyugodni, ülünk egymás mellett, és csak figyeljük, hogyan zajlik az élet a világ egyik legszebb repülőterén. Mintha csak szellemek lennénk, ülünk, és nézünk magunk elé.

